

at der er givet Thinglæsningspaategning blot for at sige: ja, det er vist ikke c, men e. Man har sidenefter opdaget, at det ikke var rigtigt, men Betalingen er erlagt, og den bliver ikke givet tilbage. Jeg troer, det er et Misbrug af denne Bestemmelse; thi, hvad enten det var det ene eller det andet Bogstav, saa vilde det jo dog i intet Tilfælde have Noget med Documentets Gyldighed at bestille, naar Eiendommen i alle andre Tilfælde var saa tydelig betegnet, at der paa ingen Maade kunde være Tvivl tilbage. Hvorvidt denne Bestemmelse vil faae den samme Betydning, naar Retsbetjentene komme paa fast Gage, som den nu har, skal jeg ikke videre udtale mig om. Det turde maaffee være noget tvivlsomt, idet det nemlig — jeg siger ikke dette for at udtale nogen Dom over Noget — er fristende for en Mand at benytte en saadan Bestemmelse, der faaer en ikke ringe Indskyldelse paa Størrelsen af hans Løn; men jeg siger, Lovgivningen skal paa ingen Maade friste ham til at gaae for vidt.

Indenrigsministeren: Skjøndt det maaffee er en meget overflødig Forsigtighed, vil jeg dog udbede mig Tilladelse til at gjøre en lille personlig Bemærkning med Hensyn til hvad den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) bemærkede. Jeg skal ikke nægte, at jeg i Diebliffet blev meget behagelig overrasket ved at høre, at jeg med Hensyn til Sernbanesagen paa en Maade pludselig var bleven Manden for det Hele; men jeg maa dog bekjende, at min Stilling i saa Henseende er overmaade besleeden. Min første Virksomhed er først indtraadt, da Sagen i forrige Session kom til Landstinget, og da gjorde jeg ikke Andet, end hvad ethvert af de ærede Medlemmer har gjort. Jeg udtalte mig i største Korthed og stemte for den Linie, som jeg efter alle foreliggende Omstændigheder ansaae for den rigtigste; det er Alt, hvad jeg har virket, førend Loven kom ud. Hvis imidlertid det Forslag, jeg gjorde, og den Stemme, jeg afgav, har hjulpet noget til at føre Sagen til en hurtig Ende, saa deler jeg ialtfald Æren med alle de Mange, der have afgivet deres Stemme, uden hvilken Loven ikke vilde være bleven til. Naar der spørges om min Stilling

til Sagen som Indenrigsminister, saa er den ligesaa simpel og ligesaa klar, den nemlig, at jeg adlyder Loven, og i den staaer, at Linien skal gaae over Rye; der kan altsaa ikke være Spørgsmaal om, at dette kan forandres uden ved en ny Lov. Spørger man nu, om jeg mener, at en saadan ny Lov kunde være ønskelig, saa har jeg dertil kun at svare, at jeg for tiden ikke har den allermindste Mening derom, men Spørgsmaalet vil jo rimeligviis nok kunne opstaae. Det er jo ogsaa allerede antydet under Forhandlingerne, ikke i Landstinget, men her i Folkethinget, idet der blev spurgt, om man ikke mulig ved en Canaliserung af Gudenaen, ogsaa Sonden for Silkeborg, og ved Afbenyttelsen af det hele Vanddrag, som strømmer ind til Mos Sø og maaffee til Skanderborg Sø, kunde opnaae den samme Fordeel som ved en Sernbane for langt mindre Beføstning, og altsaa give de paagjældende Egne Alt, hvad de i denne Henseende kunne have Behov for. Ja, der blev endog httret, at det kunde være, at de Producter, som derfra kunde komme, eller i den nærmeste Tid kunde ventes derfra, maaffee nok kunde bære en Vandtransport, men maaffee vanffelig en Sernbanetransport. Det er altsaa ikke min Idee, jeg her har fremsat, men jeg siger kun, at dersom et saadant Spørgsmaal kunde fortjene Overveelse, saa vilde jeg ikke af den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) lade mig afholde fra at forelægge det for den lovgivende Magt. Loven skal adlydes, indtil den bliver forandret ved Lov, og den kan altsaa kun forandres med det høitærede Things Samtykke. Om jeg vil gjøre Noget i denne Retning, derom forsiikrer jeg, at jeg i dette Diebliff ikke har den allermindste Tanke, fordi jeg ikke har de nødvendige Forudsætninger, som det netop er Diemedet med de nu stedsfindende Undersøgelser at tilveiebringe; men skulde det derefter fremgaae klart for mig, at de samme Goder vilde kunne opaaes for de paagjældende Egne for mindre Beføstning, saa veed jeg virkelig ikke, hvad der skulde afholde mig fra at forelægge Sagen for Rigsdagen, paa hvis Afgjørelse det da vilde komme til at berøe, hvilken Vej man skulde gaae.